

vt s̄ dictū ē. sed ille q̄ petit mutuū ab vſura
rio exp̄ſſe dat ei occasiōne peccādi. ḡ p nul
lo cōmodo t̄pali excusaf. ¶ P. Nō minor
videt eē necessitas q̄nq̄ deponēdi pecuniā
suā apud vſurariū q̄ mutuū accipiendo ab
iſo. s̄ deponē pecuniā apud vſurariū oīno
videt eē illicitū: ſicut illicitū eēt deponē gla
diū apud furiosūz; v̄l v̄gīnē cōmittere luxu
rioso: ſeu cibū guloso. ḡ neḡ licitū ē accipe
mutuū ab vſurario. ¶ S̄ 3. Ille q̄ iniuriam
patif: nō peccat f̄ 3 ph̄ 3 l. 5. ethi. v̄n iuſticia nō
ē media in̄ tuo vitia: vt ibidē d̄r: s̄ vſurari
peccat iuq̄tū fac̄ iniuſticiā accipiendo mutuū
sub vſur. ḡ ille q̄ accipit mutuum sub vſuris
nō peccat. ¶ R̄ d̄d q̄ iducere hoīez ad pec
cādū nullo mō licet. vt t̄n p̄ctō alterius ad
bonū licitū ē: q̄z t̄ d̄s v̄tī oībus p̄ctis ad ali
q̄d bonū: ex q̄libet. n. mālo elicit aliq̄d bonū
vt d̄f in enchiridion. t̄ iō Aug⁹ publicole q̄
rēti v̄tī liceret v̄tī iuoramēto ei⁹ q̄ p falsos de
os iurat: in q̄ manifeste peccat eis diuinā re
uerētā q̄d hibēs: r̄ndit q̄ ḡ v̄tī fide illi⁹ q̄ p
falsos deos iurat nō ad malū: s̄ ad bonū: nō
p̄ctō illi⁹ ſe ſociat q̄ p demonia iurauit: s̄ pa
cto eius bono q̄ fidē ſeruant: ſi t̄n iducēt eū
ad iuādū p falsos deos: peccaret: ita ēt i⁹ p
poſito dicēdū ē q̄ nullo mō licet inducē ali
quē ad mutuādū ſub vſuris: licet t̄n ab eo q̄
hoc pat̄ē facere ſururas exercet: mutuum
accipe ſub vſur. pp̄t aliq̄d bonū q̄d ē ſubnē
tio ſue nccitatis v̄l alteri⁹: ſic ēt licet ei q̄ ici
dit i latrones manifestare bona q̄bz: q̄ latro
nes peccāt diripiēdo: ad b̄z q̄ n̄ occidaſ. exē
plo dece v̄iroz q̄ dixerunt ad Iſmael. Noli
occider nos q̄a theſauros hēm⁹ i agro: vt d̄r
Jere. 41. ¶ Ad primū ḡ d̄d q̄ ille q̄ accipit
pecuniā mutuo ſub vſuris. non ſentit i pec
catū vſurary: s̄ v̄tī eo: nec placet ei vſurari
acceptio: s̄ mutuatio q̄ est bona. ¶ Ad ſecū
dum dicēdū q̄ ille q̄ accipit pecuniā mutuo
ſub vſur: nō dat occasiōne vſurario vſuras
accipiedi: s̄ mutuādī: ipe at vſurari ſumit
occasiōne peccādi ex malicia cordis ſui. v̄n
ſcādaluſ paſſiuū ex pte ſua ē: nō aut̄ actiuuz
ex parte petētis mutuū. nec t̄n pp̄t huiusmo
di ſcādaluſ paſſiuū d̄z alius a mutuo petēdo
deſttere ſi indigeat: q̄ huiusmōi paſſiuū
ſcādaluſ nō puenit ex iſfirmitate v̄l ignoratiā
ſi ex malicia. ¶ Ad tertiuū d̄d q̄ ſi q̄ ſi cōmitte
re pecuniā ſuā vſurario nō h̄nti al̄ vnde vſu
ras exerceſet: v̄l hac itētōe cōmitteret vt in

de copioſi⁹ p̄ vſurā lucrare: dāret mām pec
cādi: v̄n t̄ ipſe eſſet p̄ticeps culpe. ſi aut̄ aligſ
vſurario al̄ h̄nti vnde uſuras exerceat pecu
niā ſuā ſmittat ut tutius ſeruet: nō peccat:
ſed utiſ hōle peccatoze ad bonū:

Einde cōſide

Orandū ē de p̄tib⁹ integralib⁹
iusticie q̄ ſuit bonū facere ſ
a mālo declinare: ſ de v̄tys
oppositis. Circa q̄d querū
q̄tuor. p̄ v̄trū duo p̄dicta ſint ptes iuſticie.
2° v̄trū trāſgressio ſit ſpāle p̄ctū. 3° utruz
omissio ſit ſpāle p̄ctū. 4° de cōpatōe omis
ſionis. ad transgressionē.

Ad primum ſic pro

cedif. V̄r q̄ declinare a mālo ſ facē bonū
nō ſint ptes iuſticie. Ad quālibet. n. v̄tūtē p̄
tinet facere bonū op̄ ſ malū uitare: ſi ptes
nō excedūt totū. ḡ declinare a mālo ſ facē
bonū nō debēt ponī partes iuſticie q̄ ē qdā
v̄tus ſpālis. ¶ P. Sup illud pſal. Diuerte a
mālo ſ facē bonū: ingre pacē ſ pſeq̄rēa: dič
glo. illud uitat culpa. ſ. diuertere a mālo: ſ
merē uitat eternā ſ palma. ſ. facere bonū. ſ
quelibz pars v̄tūtē merē palma ſ uitā. ḡ de
clinare a mālo nō eſt p̄ iuſticie. ¶ P. Que
cūq̄ ita ſe h̄nt q̄ unū iſcludiſ i alio: nō diſti
guūt ab iuicē ſic ptes alic⁹ toti⁹: ſi declinare
a mālo iſcludiſ in ſ. q̄d ē facē bonū. nullus
.n. ſil ſacit bonū ſ malū. ḡ declinare a mālo
ſ facē bonū nō ſint ptes iuſticie. ¶ Sed 3 ē
q̄ Aug⁹ i li. de correctōe ſ grā ponit ad iuſticiā
legis p̄tinē declare a mālo ſ facē bonū
¶ R̄ d̄d q̄ ſi loqm̄t de bono ſ malo i cōi:
facere bonū ſ uitare malū p̄tinet ad oēz uit
utē. ſ fm ſ. n̄ p̄nt ponī ptes iuſticie: niſ ſor
te iuſticia accipiaſ. p̄tēt ē oīs v̄tī: q̄nūt etiā
iuſticia ſ mō accepta respiciat quādā rōe
boni ſpāle: put. ſ. ē debitū i ordine ad leges
diuinā v̄l humānā: ſi iuſticia ſm q̄ ē ſpālis
v̄tus respicit bonū ſub rōe debitū ad primū.
ſ fm hoc ad iuſticiā ſpālez p̄tiner facere bo
nuſ ſub rōne debitū in ſparatōe ad primū ſ
uitare malū oppoſitū. ſ. q̄d ē nociuū primo ſ
ad iuſticiā ſo gnālē p̄tinet facere bonū ſ de
bitū i ordine ad cōitātē v̄l ad dēū: vel uitare
malū oppoſitū. Dicūt at ſi duo ptes iuſticie
generalis vel ſpālis q̄ ſi integraies: q̄ v̄trūq̄
coruſ requiritur ad perfectum actū iuſticie

ad iusticiā. n. ptinet eq̄ilitatē. Istituere ī his que sūt ad alterz. ut ex s̄ dictis p̄; eiusdē aut ē. Istituere aliquid ī iustitū. Iseruare ī his que sūt ad alterz. cōstituit aut̄ q̄s eq̄ilitatē iuſticie facie dō bonū. i. reddendo alteri qđ ei debet. conſuñat aut̄ equalitatē iusticie iam Istitute declinādo a malo. i. nullū nocumē tū primo inferēdo. Ad primū ḡ dō q̄ bo nū ī malū hic accipiū sub qđā spālē rōne p̄ quā appropriant iusticie: iō ī h̄ duo ponūt partes iusticie fīm aliquā p̄pīā rōem boni ī malū. nō aut̄ alicuī alterius v̄tūl̄ moralis: q̄ alie v̄tutes morales Istitut circa passioēs ī qb̄' bonū facē ē venire ad mediū: qđ ē de cliare ab extremis q̄i a malis: t̄ sic ī idē redit q̄tū ad alias v̄tutes facere bonū ī declinare a malo: s̄ iusticia Istitut circa opatōes ī res extēriōres: ī qb̄' aliud ē facere eq̄ilitatez et aliud ē factā nō corwūpere. Ad secundū dō q̄ declinare a malo fīm q̄ ponif̄ ps iusticie nō ip̄ortat negatōem purā qđ ē nō face re malū. B. n. n̄ meref̄ palmā s̄ solū uitat pe nā: importat aut̄ motū nolūtatis repudian tis malū: vt ip̄m nomē declinatōis oñdir: et hoc ē meritozū: p̄cipue q̄i aligs ip̄ugnaf̄ ut malū faciat et restit. Ad tertium dō q̄ fa cere bonū ē actō p̄pletim iusticie et q̄i ps p̄ncipalis eī. declinare āt a malo ē actō ip̄fe ctior et sc̄daria ps eī: et iō ē q̄i ps mālis: s̄t̄ qua non p̄t eē ps formalis p̄pletua.

Ad secundū sic pro cedit. Videf̄ q̄ trāsgressio nō sit spāle p̄ctī. Nulla. n. sp̄es ponif̄ in diffinitōe generis sed trāsgressio ponif̄ in cōi diffinitōe p̄ctī. Dic. n. Amb̄ q̄ p̄ctī ē trāsgressio legi dīne ḡ trāsgressio nō ē sp̄es p̄ctī. Nulla spe cies excedit suū gen̄: s̄ trāsgressio excedit p̄ctī: q̄ p̄ctī ē dictū v̄l̄ factu ul̄ cōcupitū ī legē dei: vt p̄z p̄ Aug. 22° ī Faustū. transgres sio ēt ē ī nām v̄l̄ Iſuetudinē. ḡ trāsgressio n̄ est sp̄es p̄ctī. Nulla sp̄es cōtiner sub se oēs p̄tes ī quas diuidit gen̄: s̄ p̄ctī trā gressio se extendit ad oīa vitia capitalia: et ēt ad p̄ctā cordis oīis et operi. ḡ trāgred sio nō ē sp̄ale p̄ctī. s̄tra ē. q̄ opponi sp̄ali v̄tūt. i. iusticie. B̄ dicēdu q̄ nomē trāsgressiois a corporib̄' motib̄' ad morales actō deriuati ē. Dr̄ aut̄ aligs fīm corporalē mo tū transgredi ex eo q̄ gradē trās terminū fībi p̄fixū. terminus aut̄ p̄figi hōi ut ultra

nō transeat ī moralib̄' p̄ceptū negatiū. et iō transgressio. p̄pē dō ex eo q̄ aligs agit ali qđ̄ p̄ceptū negatiū: qđ qđē māl̄ p̄t̄ esse cōe oīb̄' sp̄eb̄' p̄ctōz: q̄ p̄ quālibet sp̄em pec cati mortalē bō trāsgred̄i aliqđ̄ p̄ceptū dīnū. Sed si accipit̄ formalr. s̄. fīm hāc spālē rōe: qđ ē facere ī p̄ceptū negatiū sic est spāle p̄ctī dupl̄. Uno qđem modo s̄z q̄ opponi tur ad genera p̄ctōz opposita alys v̄tūtib̄'. Q̄i. n. ad p̄pīā ratēdem iusticie legalis per tinet attēdere debitū p̄cepti: ita ad p̄pīā ratēdem trāsgressionis ptinet attēdere v̄tēptū p̄cepti. Alio fīm q̄ distinguit̄ ab omissione q̄ ūtiaſ p̄cepto affirmatiō. Ad p̄m ḡ dō q̄ sicut iusticia legalis ē oīs v̄tūs subiecto et q̄i māl̄: ita ēt iusticia legalis ē māl̄ om ne p̄ctī. et h̄ mō p̄ctī diffinit. Amb̄ fīm. f. rōem iusticie legalis. Ad sc̄dūm dicēdū q̄ inclinatio nāe ptinet ad p̄cepta legis nā lis. Iſuetudo ēt honesta hēt v̄m p̄cepti: ga vt Auḡ dicit in ep̄stola de ieūnio sabbati. Nos p̄pl̄i dei. p̄ lege b̄ndus ē. et iō tā p̄ctī q̄ transgressio p̄t eē ī Iſuetudinē honestā et ī inclinatōem nālem. Ad tertium dō q̄ oēs enumerate sp̄es p̄ctōz p̄st b̄re trāsgres sionē: nō fīm p̄pās rōnes: s̄z f̄z quādā spālē rōe: vt dictū ē. p̄ctī aut̄ omissionis oīno a trāngressionē distinguit̄.

Ad tertium sic proce

dī. Ut q̄ omission nō fit spāle p̄ctī. Hē. n. ptinet aut̄ ē originale aut̄ actuale: s̄z omission nō ē originale p̄ctī: q̄ non ūtis p̄ originez: nec ē actuale: q̄ p̄t̄ eē absq̄ oī actu: vt s̄ ba bituz cīl̄ de p̄ctia in cōi agere. ḡ omission n̄ ē sp̄ale p̄ctī. P̄. Hē p̄ctī ē volūtariū: s̄z omission q̄i nō ē volūtaria s̄z nccia: puta cīl̄ mulier corrupta ē q̄ v̄ginitatē v̄nit: vel cūz aligs amittit rē quā restituere tenet: vel cūz sacerdos tenet celebrare t̄ hēt aliqđ̄ ipedi mētū. ḡ omission nō sp̄ est p̄ctī. Cūli cipit eē: s̄z hoc nō ē determinare in omissione: quia q̄sīcūq̄ non facit similiē se habet. nec tā semper p̄eccat. ḡ omission non ē speci ale p̄ctī. P̄. Hē p̄ctī sp̄ale spālē v̄tūt op ponif̄: sed nō ē dare aliquā spālem v̄tūtēm cui omissione opponat̄: tū q̄i bonū cīnūslibet v̄tūtē omitti p̄t̄: tū q̄i iusticia cui spālē v̄i detur opponi semp̄ regrit aliquē actū etiā in declinatōe a malo: vt dictū ē. omission aut̄

pteē abschōr actu. ḡ omissionis n̄ ē spāle p̄tīm
 ¶ S̄z h̄ ē qd̄ d̄r Jaco. 4° Scienti bonum &
 nō faciēti p̄tīm ē illi ¶ R̄ dicendū q̄ omis-
 sio iportat p̄missionē boni. non aut̄ cuius-
 cunq; s̄z boni debiti. bonū aut̄ sub rōne de-
 biti p̄tinet. p̄pē ad iusticiā: ad legalē qdem si
 debiti accipias in ordine ad legem diuinaz
 v̄l h̄uanā. ad spāle aut̄ iusticiā fin q̄ debitū
 consideras in ordine ad p̄mū. Unde eo mō q̄ iu-
 sticia ē spālis v̄tus vt s̄bitū ē. et omissionis est
 spāle p̄tīm distinctū a p̄tīs q̄ opponunt̄ ali-
 is v̄tutib;. eo v̄o mō quo facere bonū cui op-
 ponis omissionis ē quedā spālis p̄ iusticie di-
 stincta a declinatōe mali cui opponit̄ trans-
 gressio: et omissionis a transgressione distinguit̄
 ¶ Ad p̄mū ḡ dicendū q̄ omissionis n̄ ē pec-
 catū originale s̄z actuale: nō q̄ bz aliquem
 actū fibi eēntiale. s̄z fm̄ q̄ negatio actū redu-
 cit ad gen'act. et fm̄ h̄ nō agere accipit̄ ut
 agere qdā: sicut s̄ dictū ē. ¶ Ad secundū
 d̄d̄ q̄ omissionis sicut dictū ē nō ē nisi boni de-
 biti ad qd̄ aligs tenet. nullus at̄ tenet ad im-
 possibile: vñ nullus si nō facit id qd̄ facē nō
 p̄t̄ peccat p̄ omissionē. mulier ḡ corrupta q̄
 v̄ginitatē voulit: nō omittit v̄ginitatē nō ba-
 bēdo: s̄z nō penitēdo de p̄tō p̄terito: vñ non
 faciēdo qd̄ p̄t̄ ad votū adimplēdū p̄ x̄inē
 tie obfuantā: sacerdos ēt uō tenet dicē mil-
 sam nī supposita debita opportunitate: q̄ si
 desit nō omittit. et s̄l̄ aligs tenet ad restitu-
 tōem supposita facultate: quā si nec bz nec
 b̄re p̄t̄: nō omittit dūmodo faciat qd̄ p̄t̄.
 Et idē dicendū ē in alys. ¶ Ad tertiuū d̄d̄ q̄
 sicut p̄tīm transgressionis opponit̄ p̄ceptis
 negatiuis q̄ p̄tinent ad declinandū a malo:
 ita p̄tīm omissionis opponit̄ p̄ceptis affirmatiua
 tūis q̄ p̄tinēt ad faciēdū bonū. p̄cepta aut̄
 affirmatiua nō obligant ad sp̄ s̄z ad t̄ps det-
 minatiū: et illo tpe p̄tīm omissionis ictipit
 eē. p̄t̄ m̄tingere q̄ aligs tūc sit ipotēs ad
 faciēdū qd̄ op̄z: qd̄ qd̄ si sit p̄ter ei⁹ culpā
 nō omittit qd̄ vñ vt dictū ē. Si vñ sit p̄p̄t̄ ei⁹
 culpā p̄cedetē: puta si aligs de sero se inebri-
 auerit: et nō p̄t̄ surgere ad matutinas: vt vñ:
 dicūt gdā q̄ tunc ictipit p̄tīm omissionis qñ
 aligs se applicat ad actuū illicitū & incōpossi-
 ble cū illo actu ad quē tenet: s̄z b̄ nō vñ vez
 q̄ dato q̄ excitare p̄ violētiā & iret ad ma-
 turinas: nō omitteret. vñ p̄ p̄cedētē inebri-
 atio nō fuit omissionis s̄z omissionis cā. Unde
 dicēdū est q̄ omissionis incipit ei⁹ iputari ad

culpā qñ fuit t̄ps operādi: tñ pp̄t̄ cām p̄cedē
 tē ex qua omissionis redit̄ voluntaria:
 ¶ Ad q̄rtū d̄d̄ q̄ omissionis directe opponit̄
 iusticie: vt dictū ē: nō. n. ē omissionis boni alic⁹
 v̄tutis nī sub rōne debiti qd̄ p̄tinet ad iusti-
 ciā. plus aut̄ regrif̄ ad actuū v̄tutis meritoriu⁹
 q̄ ad demeritorium culpe: q̄ bonum est ex
 integra cā. malū aut̄ ex singularib⁹ defectib⁹
 & iō ad iusticie meritu⁹ regrif̄ actus: non aut̄
 ad omissionem.

Ad quartum sic pro-
 cedē. Vide q̄ p̄tīm omissionis sit ḡuins q̄
 p̄tīm transgressionis. Delictū. n. vide idē
 eē qd̄ derelictū: et sic p̄ seqns vñ idē eē omis-
 sionis: s̄z delictū ē graui⁹ q̄ p̄tīm transgressionis:
 q̄ maiori expiatōe indigebat: vt p̄z Le-
 uit. 5°. ḡ p̄tīm omissionis ē graui⁹ q̄ p̄tīm
 transgressionis. ¶ P. Maiori bono ma⁹ ma-
 lu⁹ opponit̄: vt p̄z p̄phm in 8° ethi. s̄z facē bo-
 nu⁹ cui opponit̄ omissionis est nobilior p̄ iusti-
 cie q̄ declinare a malo: cui opponit̄ trāsgres-
 sio: vt ex s̄ dictis p̄z. ḡ omissionis ē ḡui⁹ p̄tīm
 q̄ transgressionis. ¶ P. Peccatū transgressionis
 p̄t̄ eē & veniale & mortale. sed p̄tīm omis-
 sionis vñ eē sp̄ mortale: q̄ opponit̄ p̄cepto
 affirmatiuo. ḡ omissionis vñ eē ḡui⁹ p̄tīm q̄ sit
 trāsgressio. ¶ P. Maior pena ē pena dāni
 & carentia visionis diuine q̄ debet p̄tō omis-
 sionis q̄ pena sensus q̄ debet p̄tō trāsgres-
 siones: vt p̄z p̄ L̄hriso. sup Math. sed pena p̄
 portionat culpe. ḡ graui⁹ ē p̄tīm omissionis
 q̄ transgressionis. ¶ Sed h̄ ē q̄ facilius est
 abstinenā a malo faciēdo q̄ plē bonū. ḡ ḡui⁹
 peccat q̄ nō abstinet a malo faciēdo qd̄ est
 trāsgredi: q̄ ḡ nō iplet bonū: qd̄ ē omittere.
 ¶ R̄ d̄d̄ q̄ p̄tīm intātū ē ḡue iquātū & v̄tute
 distat. ūrietā at̄ ē maxia distātia: vt d̄r i. io.
 metaphysi. ¶ Unū ūriū magis distat a suo ūrio
 q̄ simplex ei⁹ negatio: sicut niḡz plus distat
 ab albo q̄ simpl̄r nō albu⁹: oē. n. nigrū ē non
 albu⁹: s̄z nō ūriūt̄. Manifestū ē at̄ q̄ trā-
 gressio ūriūt̄ actui v̄tutis: omissionis aut̄ ipo-
 rat negatiuem ipius: puta p̄tīm omissionis
 ē si q̄ ūbitā ūterētā p̄aretib⁹ nō exhibeat.
 p̄tīm at̄ trāgressionis ūtumelia vñ quam
 cūq; iniuriā eis infert̄. ¶ Unū manifestū ē q̄
 simpl̄r & absolute loquēdo transgressio est
 ḡui⁹ p̄tīm q̄ omissionis: s̄z aliq̄ omissionis possit es-
 se ḡui⁹ aliq̄ trāgressione. ¶ Ad p̄mū ḡ
 d̄d̄ q̄ delictū cōiter sumptum s̄gt̄ quācunq;

omissionē. qñz tñ stricte accipitur p eo q
omittit aliquid de his q̄ p̄tinet ad deū: vt qñ
sciēter & qñ cū qđā dēptu dercliḡt hō id qđ
facē dī: & sic h̄z quādā ḡntatē rōne c̄ maio
ri expiatōe iōget. Ad secundū dō q̄ ei qđ
ē bonū facē: opponit & nō facere bonū qđ ē
omittere: & face malū: qđ ē trāsgredi. h̄z pmū
h̄dictio: sc̄m h̄rie: qđ iporat maiorez di
statiā: & iō trāsgressio e ḡn̄ p̄cim. At ter
tiuz dicēdū q̄ hicut omissione opponit p̄ceptis
affirmatiūs: ita trāsgressio opponit p̄ceptis
negatiūs: & iō vtrūq; si p̄pē accipiat iporat
rōez p̄cti mortalis: p̄t at large oīci trāsgres
sio v̄ omissione ex eo q̄ aliquid sit p̄ter p̄cepta
affirmatiū vel negatiūa diſponēs ad oppo
sitū ip̄oz: & sic virūq; large accipieido p̄t ē
peccatū veniale. Ad quartū dicēdū q̄
p̄ctō trāsgressiōis r̄ndet & pena dāni p̄pter
auersionē a deo: & pena sēlūs p̄pt̄ iōordinatā
querisōe ad bonū cōmutabile: sīl̄ ēt omis
sionē nō solū debet pena dāni: sed ei pena sē
su.: fm illud Ma. h. 7. Q̄is arbor q̄ non fa
cit fructū bonū excides & in ignē mītēt. & B
p̄pter radicē ex qua p̄cedit: h̄z nō bēat ex ne
cessitate actualē querisōe ad aliqd bonum
cōmutabile.

Ande cōside
rādū ē de p̄tibas potētial
bus iusticie i.e. de v̄tutib; ei
ānexis. At circa h̄ duo sūt
cōsiderāda. p̄ q̄cē que v̄tu
tes iusticie ānectā. 2° cōsiderādū ē de singu
lis v̄tutib; iusticie ānexis.

Ad primum sic pro
cedit. V̄i q̄ incōuenient̄ assignētūr v̄tutes
iusticie ānexe. Tulli. n. enumerat sex. s. reli
gione: p̄ierai: e: gram. vindicatiōem: obieruan
tia: veritatē: vindicatio aut̄ vidēt sp̄s eē cō
mutatiue iusticie: fm quā illatis iniurijs vi
dicta repēdit: vt ex s̄ dictis p̄z: nō ḡ dīz poni
s̄ iō v̄tutes iusticie ānexas. P̄. Macrobi⁹
sup. H̄onū Scipionis ponit leptē. s. innocē
tia: amicitia: cordia: pietatē: religionē: affe
ctū: humātitatē: quāz ples a Tullio p̄termit
tunē. ḡ v̄ insufficienter enumeratas eē v̄tutes
iusticie adiunctas. P̄. A ḡbusdā alys po
nūs gnq; p̄tes iusticie. s. obediētia respectu
superioris disciplina respectu inferioris: eḡtas
respectu equiu: fides & v̄tas respectu oīium:

de ḡbus a Tullio non ponit nisi v̄tas. ḡ v̄
insufficienter enumerasse v̄tutes iusticie āne
xes. P̄. Andronicus peripateticus ponit no
tē p̄tes iusticie ānexas. s. liberalitatis: beni
gnitatiē: vindicatiā: eugnomosinam: eusebi
am: eucharistiā: sc̄tātē: bona cōmutatiōem:
legi positiū: ex ḡbus etiā Tulli manifeste
non ponit nisi vindicatiā. ḡ v̄ insufficienter
enumerasse. P̄. Ari. i. 5° ethi. p̄t epiche
ia iusticie adiunctā: de qua i nullā p̄missaz
assiguationū vides mentio esse facta. ḡ ius
siciēt sūt enumerate virtutes iusticie āne
xe. R̄ dicēdū q̄ in v̄tutib; q̄ adiungū
tur alicui p̄ncipali v̄tuti duo sūt cōsiderāda.

p̄ qđem q̄ virtutes ille in aliq; cum p̄ncipa
li v̄tute cōueniat. 2° q̄ in aliq; deficiat vt ap
fecta rātoe ip̄si. Quia v̄o iusticia ad alterz e:
vi ex s̄ dictis p̄z: oēs v̄tutes q̄ ad alterz iunt:
p̄t rōne cōueniēt iusticie ānēcti. ro v̄o i:
sticie cōsistit i h̄ḡ alīreddat qđ ei obēt fm
eq̄ itatē: vt ex s̄ dictis p̄z. Dupl̄r ḡ aliq; v̄tus
ad alterz existēs a rōne iusticie deficit. Uno
qđem mō i qđū deficit a rōne. q̄līs. Alio
inquit d. s. cit a rōne debiti. But. n. qđam
v̄tutes q̄ debitu qđe alteri reddit: h̄z nō pos
sūt reddere eq̄le. At p̄ qđe ḡcqd ab hoīe do
reddit debitu ē: nō tñ p̄t ee eq̄ lext. s. tam
hō ei reddat quātū dīz: fm illud p̄iat. Quid
tribuā dīo p̄ oīb; q̄ retribuit mībi. & fm h̄
adiungif iusticie religio q̄ vt dicit Tulli. su
p̄ioris cuiu dā ē nāc quā diuinā vocat curā
q̄ ceremonia vel cultū assert. 2° parētib; nō
p̄t fm eq̄litatiē recōpensari qđ eis debetur
vt p̄z p̄ phm in 8° ethi. & sic adiungif iusticie
pietas p̄ quā vt Tullius dicit sanguine iun
ctis p̄arieq; bēnioliss; officiū & diligēs tri
buī cult̄: 3: non p̄t eq̄le p̄mū recōpensa
ri ab hoīe v̄tuti: vt p̄z p̄ phm in 4° ethi. & sic
adiungif iusticie obfūtā: p̄ quā vt Tulli
dicit hoīes aliquā dignitatē attēdētes qđa;
cultū & honore dignant. A rōne v̄o debiti iu
sticie defectus p̄t attēdēt h̄z q̄ ē duplex de
bitū. s. morale & legale. Unde & phs in 8°
ethi. fm hoc duplex iustū assīgt. Debitū qđē
legale ē ad qđ reddēdū alīgs lege astringit
& tale debitu p̄pē attēdit iusticia q̄ ē p̄ncipa
lis v̄tus. Debitū aut̄ morale ē qđ alīgs deb;
ex honestate v̄tutis. At q̄ debitu necessitatem
importat: iō tale debitu h̄z duplex ḡdūm.
Quoddam. n. est sic necessariū vt sine eo ho
nestas morum conseruari non possit. & hoc